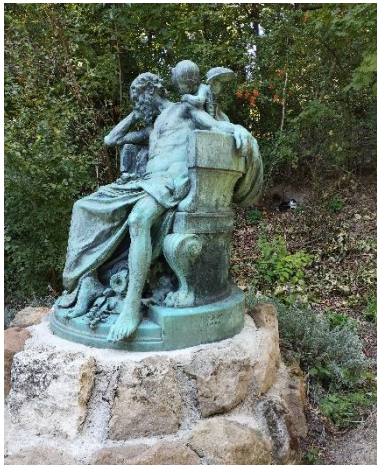

Október 1-én, a 7-8. osztályos tanulók vállalkozó szellemű tagjaival a Vadon a városban címmel meghirdetett terepi napon vettünk részt, a Jókai kertben. Jókai Mór születésének 200. évfordulójáról 2025-ben iskolánkban irodalmi vetélkedővel is megemlékezünk, ezt is szem előtt tartva jártuk be a lenyűgöző helyszínt. Pestiek lévén, a hegyre kapaszkodó buszon utazás is élményt jelentett, a kilátásról nem is beszélve. Szerencsére tiszta, napsütéses időt élvezhettünk.

Jókai Mór egykori svábhegyi nyaralója ma természetvédelmi terület, védett történelmi kert, ahol a múlt emlékei között a Duna-Ipoly Nemzeti Park Igazgatóság, az MME és a Jókai Emlékszoba található. Jókai Mór 1853-ban vásárolta a 2 holdas földet, az általa ültetett fák közül jó néhány őrzi még emlékét a parkban. A Jókai-villa megsemmisült, de a présház megmaradt. Egy kis emlékszobában láthatók Jókai személyes tárgyai. A parkban áll Róna József Anakreón-szobra, melynek arcát Jókairól mintázta. A mellette pihenő cica is sikert aratott a gyerekek körében.

A parkban több állomást végigjárva ismerkedtünk a természet sokszínűségével.

12.30 - 13.00	Avarlakók
13.00 - 13.30	Vízibusz
13.30 - 14.00	Madárgyűrzés
14.00 - 15.00	Kisállatbemutató

Az avarlakókat bemutató helyszínen a lebontó szervezetek izgalmas világát gyűjtőmunka során tanulmányoztuk. Többek főbiája oldódott a pókokkal, lárvákkal való személyes találkozás során, főleg, hogy megértettük az életközösségekben betöltött létfontosságú szerepüket. Ki gondolta volna, hogy ilyen jó „bogarászni” a talajban?

A második állomáson, a Dunavirág vízbusszal nem közlekedtünk, hanem a hazai vizes életközösségek állapotáról, élővilágáról, védelméről kaptunk információt. Előadónk elismeréssel üdvözölte csoportunk, és főképp Kálmán Bulcsú 7.a osztályos tanulónk tájékozottságát, okos meglátásait. Az apró vízi élőlényeket mikroszkópra rögzített kamera segítségével, képernyőre kivetítve elemeztük, de szó volt a nálunk nem őshonos hal-, rák- és teknősfajok itthoni elszaporodásának hatásairól is. Egy kicsi, szép ízeltlábút pedig az autó oldalán található határozókulcs segítségével azonosítottunk be, így tudtuk meg, hogy belőle gyönyörű légi vadász lesz, hiszen ő egy szitakötőlárva.

Ezután az MME épülete előtti állomáshoz vezetett utunk, ahol az intézet képviselői tartalmas elméleti és gyakorlati bemutatót tartottak a madárgyűrűzésről. Szomorú és vidám történeteket hallhattunk saját tapasztalatokról, személyes élményekről. Végül szárnyra bocsátottuk a reggel, kifejezetten a program kedvéért kihelyezett hálókba beakadt, és meggyűrűzött utolsó kismadarat, egy ifjú kékcinkét, a kert lakóját.

Az utolsó állomás előtt egy, a hazai erdei vadjaink földi maradványait bemutató asztalnál igyekeztünk felismerni, párosítani szőrmeiket, szarvakat, agancsokat, agyarakat, a szakemberek fáradhatatlan, lelkes magyarázatának segítségével. Végül a programot egy teljes órás kisállatbemutató zárta - előadónk saját házikedvenceinek közreműködésével - bűtykös csótánnal, patkánnyal, vadászgörénnyel, sünnel, teknőssel, gabonasiklóval, szakállas agámával. Nem panaszkodhattunk a felhozatalra...

Jól esett az őszi napsütés, az ismeretszerzés így nem tűnt tanulásnak. Hogy mégis tanultunk is, az a következő tanórán derült ki, amikor beszámoltunk az osztálytársaknak az élményekről, és abban megegyeztünk hogy ezekből volt bőven.

A résztvevők:

7. b:

Bánhegyi Alíz, Bezzeg Alíz, Czeichner Boglárka, Csetneky Nóra,
Debera Levente, Matisz Barbara, Pap Violetta, Vágó-Wieland Zita,

7. a:

Ertinger Dániel, Kálmán Bulcsú, Kiss Csongor,

8. a:

Lengyel Martina, Ploveczky Viktória

nevében is: Emőke néni